

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การออกกำลังกายเป็นสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์สำหรับคนทุกเพศทุกวัย โดยการใช้ทักษะพื้นฐานในการเคลื่อนไหวร่างกายในลักษณะต่าง ๆ เช่น การเดิน วิ่ง ขว้าง ปา กระโดด เป็นต้น ซึ่งความสามารถในการเคลื่อนไหวนี้เป็นคุณสมบัติที่สำคัญของมนุษย์เพื่อที่จะได้รับประสบการณ์เพิ่มขึ้น และทำให้การเคลื่อนไหวร่างกายในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ มีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้ การเคลื่อนไหวอย่างเพียงพอและเหมาะสมจะมีผลในการเสริมสร้างสมรรถภาพทั้งร่างกายและจิตใจ อันจะช่วยให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

การที่มนุษย์เรามีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ได้นั้น ต้องมีการออกกำลังกายอยู่เสมอ นอกเหนือจากงานที่ทำอยู่เป็นประจำ แต่ในสภาพปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทำให้ทุกคนต้องขวนขวายทำงานมากขึ้น จนไม่มีเวลาที่จะมาสนใจการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา ซึ่งธรรมชาติมนุษย์ย่อมต้องการการออกกำลังกาย เพื่อพัฒนาสุขภาพด้านร่างกายและจิตใจของตนให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งถ้าขาดการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาแล้ว จะทำให้สุขภาพกายและจิตเสื่อมโทรม ดังนั้น การออกกำลังกายและการเล่นกีฬาจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมนุษย์ดังที่ อวย เกตุสิงห์ (2520) ได้กล่าวไว้ว่า การออกกำลังกายเปรียบเสมือนการกินอาหาร ร่างกายต้องการอาหารที่ดีมีคุณค่าต่อร่างกาย ดังนั้นความต้องการการออกกำลังกายจึงเป็น สิ่งจำเป็น ถ้าร่างกายขาดการออกกำลังกายก็จะมีผลคล้าย ๆ กัน แต่อาจจะไม่ชัดเจนทีเดียว ถ้าเราเอาคนหรือสัตว์ไปขังไว้ในที่แคบ ๆ ไม่ให้เขาสามารถออกกำลังกายได้ เขาก็จะมีอาการขาดการออกกำลังกายเกิดขึ้น เช่น จะมีการเมื่อยขาบและอาการเช่นนี้จะพูดได้ว่าคล้ายคลึงกับการขาดอาหาร เช่น ไม่มีแรงและในที่สุดก็จะเกิดโรคแทรกขึ้นมา ทำให้ตายได้เหมือนกัน

นอกจากนี้แล้วการออกกำลังกายยังมีประโยชน์ทางการแพทย์ อติเรก จิระพงศ์ (2523) ได้ให้ความเห็นว่า ในปัจจุบันวงการแพทย์ได้นำเอาการออกกำลังกายมาทำให้เกิดประโยชน์

3 ประการ คือ

1. ออกกำลังกายเพื่อส่งเสริมสุขภาพ ทำให้ร่างกายแข็งแรงมีสุขภาพสมบูรณ์
2. ออกกำลังกายเพื่อสร้างเสริมภูมิคุ้มกันและป้องกันโรค
3. ออกกำลังกายเพื่อรักษาโรค ซึ่งต้องอยู่ภายใต้การดูแลแนะนำจากแพทย์หรือผู้ทรง

คุณวุฒิ

ซึ่งมนุษย์เรารู้จักการออกกำลังกายและประโยชน์ของการออกกำลังกายมานานแล้ว โดยเฉพาะในด้านของการป้องกันและการรักษาโรค ดังปรากฏในข้อเขียนของฮิปโปเครติสที่เกี่ยวกับการฟื้นฟูสมรรถภาพของร่างกายไว้ว่า อวัยวะทุกส่วนของร่างกายล้วนมีหน้าที่ ถ้ามีการใช้งานและออกกำลังกายที่เหมาะสม จะเจริญเติบโตแข็งแรงและเสื่อมช้า แต่ถ้าไม่ได้ใช้งานก็จะอ่อนแอ เจริญเติบโตช้า เกิดโรคได้ง่ายและเสื่อมตามอายุได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะข้อต่อและเส้นเอ็นต่าง ๆ ต่อมาในพ.ศ. 2266 อังเดรย์ ได้สนับสนุนความคิดการออกกำลังกายช่วยรักษาโรคว่า ในสารพัดวิธีที่จะบรรเทาหรือรักษาความผิดปกติในร่างกายของคนเรานั้น ไม่มีอะไรที่ดีเท่ากับการออกกำลังกาย (อ้างถึงใน ตำรง กิจสฤต, ม.ป.ป.)

ดังนั้นการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับทุก ๆ คน ในการที่จะสนองความต้องการของร่างกาย และในขณะเดียวกันก็จะทำให้เกิดการพัฒนาทางด้านจิตใจและสังคมควบคู่กันไปด้วย โดยเฉพาะผู้พิการนั้นก็มีความต้องการและจำเป็นในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเท่า ๆ กับผู้ปกติทั่วไป แต่สิทธิ โอกาส และความเสมอภาคในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของผู้พิการนั้นมีน้อยมาก หรือแทบไม่มีเลย จึงควรเป็นหน้าที่ของบุคคลที่เกิดมาสมบูรณ์มากกว่าทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ในอันที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พิการเหล่านั้น ดังจะเห็นได้ว่านโยบายของแผนการศึกษาแห่งชาติได้ระบุไว้ว่า ให้จัดวิชาพลศึกษาในทุกระดับการศึกษา และพึงจัดให้แก่ประชาชนทั่วไปอีกด้วย เพื่อเสริมสร้างและให้เกิดความสำนึกในคุณค่าของการกีฬา สุขภาพ อนามัย และกิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจ สำหรับเรื่องนี้ จรรยาพร ธรรมินทร์ (2526) กล่าวว่า การให้ผู้พิการได้มีโอกาสเท่าเทียมกับคนอื่นในการเรียน การเล่นกีฬา การทำงาน ฯลฯ ย่อมเป็นการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการ ทั้งร่างกายและจิตใจ โดยปกติผู้พิการจะพิการทางสังคม คือสังคมไม่ยอมรับนับถือ ไม่สามารถเข้าสังคมได้ ก็เพราะสังคมได้ยึดเยียดความพิการอีกอย่างหนึ่งให้แก่เขา

อย่างไรก็ดีบริการของรัฐและเอกชนที่ให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือเกี่ยวกับความพิการ ก็มีจำนวนจำกัดไม่เพียงพอกับจำนวนคนพิการ โรงพยาบาล สถานสงเคราะห์ องค์กร มูลนิธิ สมาคมหรือสถาบันของรัฐและเอกชนสามารถให้การสงเคราะห์ และฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการได้ ทั้งสิ้นประมาณ 120,000 คน ซึ่งคิดเป็นเพียง ร้อยละ 2.5 ของคนพิการ และจะเห็นว่ายังมีเป็น จำนวนมากที่ยังอยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสม ไม่มีโอกาสที่จะได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านร่างกาย และจิตใจ ด้านสังคมและอาชีพ

ในต่างประเทศ เราจะเห็นความสำคัญของการออกกำลังกายของผู้พิการมาก อย่างเช่นในประเทศญี่ปุ่น ในจำนวนสนามกีฬาทั้งหมดจะมีสนามกีฬาสำหรับคนพิการอยู่ถึงร้อยละ 20 และในสนามกีฬาระดับชาติก็จะมีที่นั่งดูกีฬาสำหรับผู้พิการ และมีทางเดินสำหรับผู้พิการอยู่ทุก สนาม (พิทักษ์ พลจันทร์, สัมภาษณ์, 3 สิงหาคม 2539) จึงทำให้ประชากรของญี่ปุ่นได้มีการพัฒนา อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในประเทศไทยยังขาดการให้ความสำคัญต่อการออกกำลังกายของผู้พิการ อยู่มาก

คนพิการก็มีความต้องการความสำเร็จในชีวิต เช่นเดียวกับคนปกติทั่วไปในสังคม คือ

- มีความต้องการทางร่างกาย (Physiological Need)
- มีความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Need)
- มีความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Need of Love and Belonging)
- มีความต้องการเป็นผู้ได้รับการยกย่องและยอมรับของสังคม (Esteem Need)
- มีความต้องการที่จะตระหนักในความสามารถของตน (Need of Self-Actualization)

จิริยะ นามศิริพงศ์พันธ์ (2532) ได้กล่าวถึงความต้องการของคนพิการไว้ว่า คนพิการมิได้แตกต่างไปจากเด็กปกติธรรมดา มีความต้องการที่จะได้รับการศึกษา การฝึกอาชีพ การมีงานทำ ต้องการมีส่วนร่วมในสังคม เช่น มีสิทธิเลือกตั้งต่าง ๆ และต้องการที่จะสร้างสรรค์ประเทศชาติ เหมือนกับคนปกติทั่วไป

จึงกล่าวได้ว่า คนพิการก็มีความต้องการในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเช่นเดียวกับคนปกติทั่วไป รวมถึงความต้องการในการที่จะอยู่ร่วมกันในสังคมด้วย ดังนั้นการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ เพื่อให้เขากลับเข้าสู่สังคมได้จึงเป็นสิ่งที่จะต้องทำเป็นมาก และจะต้องร่วมมือกันทุกฝ่ายทั้งภาครัฐ เอกชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ซึ่งในประเภทของผู้พิการทั้งหมดนั้น ผู้พิการที่นั่งบนรถเข็นคือผู้ที่ได้รับการออกกำลังกายและการเล่นกีฬามากที่สุด เพราะกิจกรรมเหล่านี้จะช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพทางกายและจิตใจของผู้พิการให้ดีขึ้น ซึ่งผู้พิการประเภทนี้จะมีสมรรถภาพทางกายและสุขภาพจิตใจที่ด้อยกว่าผู้พิการประเภทอื่น เนื่องจากในการเคลื่อนที่จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งนั้น ผู้พิการประเภทอื่นเพียงแต่มีอะไรให้จับหรือเกาะก็สามารถจะไปไหนมาไหนได้แล้ว แต่สำหรับผู้พิการที่นั่งบนรถเข็นนั้น จะต้องอาศัยรถเข็นในการเคลื่อนที่ไปด้วย ซึ่งจะเป็นอุปสรรคอย่างมากในการทำกิจกรรมบางอย่าง เช่น การขึ้นหรือลงบันได การข้ามสิ่งกีดขวาง เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าในสังคมไทยเราจะไม่ค่อยพบเห็นผู้พิการที่นั่งบนรถเข็นตามท้องถนน เพราะเนื่องจากปัญหาในการเคลื่อนที่ดังที่กล่าวไปแล้ว ดังนั้นเราจึงควรเร่งส่งเสริมและฟื้นฟูสมรรถภาพทางกายและจิตใจของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น โดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นสื่อในการก่อให้เกิดการพัฒนาทั้ง 5 ด้าน ดังนี้

1. ด้านร่างกาย ช่วยบำบัด แก้ไข และฟื้นฟูส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเท่าที่สามารถปฏิบัติได้ ซึ่งทำให้ปฏิบัติหน้าที่ได้ดีและเหมาะสมยิ่งขึ้น ถ้าไม่ออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาแล้วนอกจากขาจะเดินไม่ได้แล้วอาจจะทำให้แขนลีบเล็กและไม่มีแรงอีกด้วย ดังนั้นการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา จะช่วยให้กล้ามเนื้อแขนและลำตัวส่วนบนมีความแข็งแรง และสามารถใช้อันและลำตัวส่วนบนช่วยในการเคลื่อนไหวและควบคุมรถเข็นให้เคลื่อนที่ไปที่ต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
2. ด้านจิตใจ ช่วยสร้างความเชื่อมั่น มีความรอบคอบ มีไหวพริบ สามารถแก้ไข ปัญหาเฉพาะหน้า และปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดียิ่งขึ้น
3. ด้านอารมณ์ ช่วยให้มีการควบคุมอารมณ์ มีความอดกลั้นยังคิด ช่วยผ่อนคลาย ความตึงเครียด ลดความวิตกกังวลเกี่ยวกับปมด้อยของตนเอง และสามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลต่าง ๆ ได้ดีขึ้น

4. ด้านสังคม ช่วยส่งเสริมให้รู้จักเคารพกฎระเบียบ อันจะช่วยให้เข้าอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี มีน้ำใจนักกีฬา เสียสละ มีความสามัคคี รู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ซึ่งจะช่วยให้การดำเนินชีวิตในสังคมเป็นไปได้อย่างดียิ่งขึ้น

5. ด้านทักษะ ช่วยส่งเสริมการทำงานประสานกันระหว่างระบบประสาทและกล้ามเนื้อ มีความคล่องแคล่วว่องไว และมีทักษะในการเคลื่อนไหวที่ดียิ่งขึ้น

สมาคมคนพิการแห่งประเทศไทย (ต่อพงษ์ กุลกรรชิต, สัมภาษณ์, 13 มิถุนายน 2539)
 นั้นได้จัดผู้พิการที่นั่งบนรถเข็นไว้ 5 ประเภท คือ

1. ผู้ที่พิการเนื่องจากเป็นอัมพาตครึ่งตัว
  - อัมพาตท่อนล่าง
  - อัมพาตแขนขา
2. ผู้ที่พิการเนื่องจากเป็นอัมพาตทางสมอง
3. ผู้ที่พิการเนื่องจากขาขาด 2 ข้าง
  - ตั้งแต่กำเนิด
  - เนื่องจากอุบัติเหตุ
4. ผู้ที่พิการเนื่องจากเป็นโปลิโอและยังไม่ได้รับการฟื้นฟู
5. ผู้ที่พิการเนื่องจากเป็นโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง

จากที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าผู้พิการที่นั่งบนรถเข็นเป็นผู้ที่ควรได้รับการฟื้นฟูพัฒนา และแก้ไขสภาพที่บกพร่อง โดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาเป็นสื่อ เพื่อให้พวกเขาได้มีสิทธิ และโอกาสในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาตามความต้องการของเขาเท่าเทียมกับผู้ปกติทั่วไป การศึกษาความต้องการในการออกกำลังกายของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็นจึงเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการจัดโปรแกรมการออกกำลังกายและจัดให้บริการเกี่ยวกับการออกกำลังกายเพื่อสนองความต้องการที่แท้จริงของพวกเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมให้ผู้พิการที่นั่งบนรถเข็นได้มีโอกาส และมีสิทธิที่จะเล่นกีฬาและการออกกำลังกายเท่าเทียมกับบุคคลปกติกันอย่างกว้างขวางต่อไป

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
 ภาควิชาการศึกษานานาชาติ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น
2. เพื่อสร้างโปรแกรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาให้แก่ผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น

กรอบแนวคิดพื้นฐานของการวิจัย

ความต้องการในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬานั้นนับว่าเป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งมาสโลว์ (Maslow, 1970) ได้กล่าวถึงความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ไว้ 7 ขั้น คือ

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย
2. ความต้องการความปลอดภัย
3. ความต้องการความรักและเป็นเจ้าของ
4. ความต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับและได้รับการยกย่อง
5. ความต้องการที่จะตระหนักในความสามารถของตน
6. ความต้องการที่จะรู้และเข้าใจ
7. ความต้องการทางสุนทรียะ

โดยทั่วไปจะกล่าวถึงความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ไว้เพียง 5 ขั้น ตั้งแต่ขั้นที่ 1 ถึงขั้นที่ 5 เท่านั้น เพราะถ้าคนพัฒนาขึ้นมาถึงขั้นนี้ก็จะมีความต้องการหรือพัฒนาขึ้นไปสู่ขั้นที่ 6 และ 7 ได้เอง ซึ่งคนพิการนั้นก็มีความต้องการพื้นฐานเช่นเดียวกับคนธรรมดาทั่วไป

ในด้านการจัดให้บริการอย่างมีคุณภาพ และจะให้เป็นไปตามความต้องการของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็นหรือไม่ จะต้องอาศัยปัจจัย 4 ประการ หรือที่เรียกว่า ทฤษฎี “4 M'S” อันได้แก่ บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ การจัดการ และงบประมาณ (สมทรงศ์ เกษมสิน, 2521) ซึ่งในงบประมาณนั้น ได้เข้าไปเกี่ยวข้องอยู่แล้วในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้าน การจ้างบุคลากร การจัดซื้ออุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก หรือการจัดการ จึงไม่นำมาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้

จากทั้งสองทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้รวบรวมนำมาสร้างเป็นกรอบแนวคิดเกี่ยวกับความต้องการในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น สำหรับใช้ในการวิจัยครั้งนี้ขึ้น 9 ด้าน คือ

1. ความต้องการด้านผู้ฝึกสอน
2. ความต้องการด้านเจ้าหน้าที่ในสถานที่ออกกำลังกายและเล่นกีฬา
3. ความต้องการด้านสถานที่
4. ความต้องการด้านวัสดุอุปกรณ์
5. ความต้องการด้านกิจกรรมในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา
6. ความต้องการด้านการจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา
7. ความต้องการด้านวันและเวลาในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา
8. ความต้องการด้านการทดสอบสมรรถภาพทางกาย
9. ความต้องการด้านความรู้

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาความต้องการในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่เป็นสมาชิกของกรมประชาสงเคราะห์ หรือกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนศรีสังวาลย์
2. ผู้พิการที่นั่งบนรถเข็นที่ใช้เป็นประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ต้องเป็นผู้ที่สามารถพูดรู้เรื่อง และสามารถตอบคำถามในแบบสอบถามได้
3. การวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาความต้องการในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น 9 ด้าน คือ

1. ความต้องการด้านผู้ฝึกสอน
2. ความต้องการด้านเจ้าหน้าที่ในสถานที่ออกกำลังกายและเล่นกีฬา
3. ความต้องการด้านสถานที่

4. ความต้องการด้านวัสดุอุปกรณ์
5. ความต้องการด้านกิจกรรมในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา
6. ความต้องการด้านการจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา
7. ความต้องการด้านวันและเวลาในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา
8. ความต้องการด้านการทดสอบสมรรถภาพทางกาย
9. ความต้องการด้านความรู้เกี่ยวกับการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา

4. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ สถานะภาพของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น ได้แก่

- เพศ
- อายุ
- สภาพความพิการ

ตัวแปรตาม คือ ความต้องการในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของผู้พิการที่
นั่งบนรถเข็น 9 ด้าน ประกอบด้วย

1. ความต้องการด้านผู้ฝึกสอน
2. ความต้องการด้านเจ้าหน้าที่ในสถานที่ออกกำลังกายและเล่นกีฬา
3. ความต้องการด้านสถานที่
4. ความต้องการด้านวัสดุอุปกรณ์
5. ความต้องการด้านกิจกรรมในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา
6. ความต้องการด้านการจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา
7. ความต้องการด้านวันและเวลาในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา
8. ความต้องการด้านการทดสอบสมรรถภาพ
9. ความต้องการด้านความรู้

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ตอบแบบสอบถามตามความต้องการที่เป็นจริงของ
ตนเอง

คำจำกัดความ

ความต้องการ หมายถึง ความรู้สึกเฉพาะตัวของบุคคลที่มีความต้องการในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาในด้านต่าง ๆ ในแบบสอบถาม

ผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น หมายถึง ผู้ที่นั่งบนรถเข็นและมีความพิการทางการเคลื่อนไหว โดยมีลักษณะของความพิการดังนี้คือ ขาขาดเหนือเข่าขึ้นไป, ขาขาดใต้เข่าลงไป, ความผิดปกติของแขนขา, อัมพาตอ่อนแรง ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่เป็นสมาชิกของกรมประชาสัมพันธ์ หรือกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนศรีสังวาลย์

สภาพความพิการ คือ ลักษณะความพิการของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น ซึ่งจำแนกออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ อัมพาตครึ่งซีก อัมพาตท่อนล่าง อัมพาตทางสมอง โปลิโอ ขาขาด 2 ข้าง และกล้ามเนื้ออ่อนแรง

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงความต้องการในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น
2. เป็นแนวทางในการจัดโปรแกรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา เพื่อส่งเสริมสุขภาพและสมรรถภาพทางกายได้ตรงตามความต้องการของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น
3. การศึกษาครั้งนี้จะเป็นเครื่องกระตุ้นให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น ได้จัดบริการด้านการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาให้กับผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น
4. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา ค้นคว้าและวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ต่อไป

สถาบันนวัตกรรมการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย